

3

Zo vlug als ze konden, reden ze het donkere bos uit, over de heide en over de weg die leidde naar de Vuurplaats.

Hun paarden hielden halt bij de waterval. Iets verder brandde het grote vuur op een open plek tussen de rotsen.

De maan begroette hen vriendelijk en de zon doofde haar vurige blik.

Iedereen zat om het vuur en wachtte tot de maan vol en rond boven hun hoofd stond, het teken dat het feest kon beginnen.

De twaalf Ouderlingen zaten in de dichte kring om het vuur. Daarachter zaten de kinderen die even oud waren als Barn en Neno: de Zaailingen. Nog even negen. De volgende zon zouden ze tien jaar zijn.

Barn kende ze allemaal: Boy van de Beuk, Hijo van de Olm, Umea van de Spar, Lapsi van de grote Linde, Vaikas van de Perelaar, Kand van de Berk, Dieta van

de Hazelaar, Otrok van de Wilde Kastanje, Cailin van de Plataan en nog vele andere Zaailingen.

Vlug gingen ze zitten.

De buitenste kring bestond uit mannen, vrouwen en kinderen: de Stamhoofden, de Loofdraagsters en de Kiemen: de kleintjes die nog te jong waren om een amulet te ontvangen.

Iedereen zat op een rots, hoog en laag, zodat ze konden zien wat er in het midden bij het vuur ging gebeuren.

Alle vogels zaten, soort bij soort, op de takken. Ze hielden hun snavels dicht en vleugels gevouwen, zoals ze altijd deden als het vuur oplaaide. Alleen de mussen zaten in het zand.

Vanuit de struiken keken de dieren vredig toe. De vos naast de gans, het luipaard naast de springbok, de slang naast de buidelrat. Op een avond als deze werd er niet gejaagd.

‘Iedereen is er,’ sprak de Oudste. ‘We kunnen beginnen.’

Hij hief de armen en strooide een handvol kruiden in het vuur. De prikkelende geur van rozemarijn, anijs, maanzaad en valeriaan vermengde zich met de geuren van brandend hout, hars en vers brood.

Het was goed zo. Zo was het altijd geweest. Zo

moest het altijd blijven, dacht Barn.

De muziek begon. Fluiten en harpen, trommels en vedels, belletjes en tamboerijnen.

Eerst zongen de vrouwen. Het was een zacht zoe-mend geluid, als bijen boven een klaverveld. De kin-deren vielen in, de mannen voegden hun diepe stem-men eraan toe.

Het was een prachtig lied. De melodie was wiegend en rustgevend, zoals de warme wind strelend over het hoge gras. De woorden waren eeuwenoud.

Zoals boven ons, zo is het onder ons.

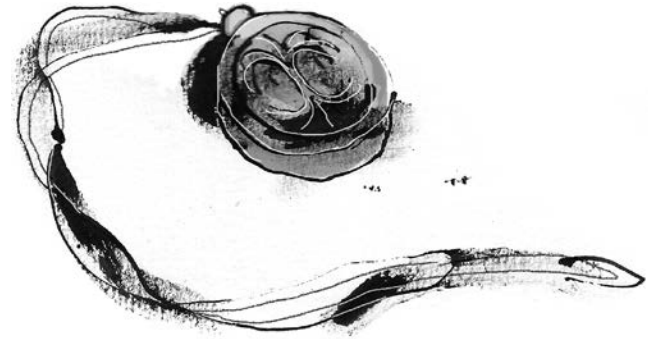
Zoals het uiterlijk, zo is het innerlijk.

Zoals de wereld, zo is de ziel.

De klanken werden opgenomen door de nacht en doofden langzaam uit. Toen het lied gezongen was, stond de Oudste op. Op de platte steen voor hem la-gen de amuletten uitgestald.

Wat erop stond, wist Barn niet. Hij wist wel dat de Ouderlingen samen hadden gekozen voor een op-dracht die bij hen paste.

De stem van de Oudste klonk in de stilte van de nacht.

‘Welkom aan alle Zaailingen van de Grote Negen.

Negen is het hoogste getal. Alles wat erna komt, is slechts een herhaling van het voorgaande. Alles is negen. Zoals een cirkel waarvan begin en einde in el-kaar overgaan.’ Hij tekende met een stok een cirkel in het zand. ‘Negen maanjaren hebben jullie nodig ge-had om te kiemen tussen de wortels van jullie boom. Negen zanjaren waren nodig om een Zaailing te wor-den en om jullie boom te leren beklimmen tot in de kruin. Jullie hebben het hoogste bereikt en daarom moeten jullie gaan. Negen kondigt de overgang aan. Van hier naar ginder, van hoog naar laag, van binnen naar buiten.’

Het was stil bij het vuur. Iedereen luisterde. Als de

Ouderlingen spraken, moesten de jongeren zwijgen.

‘Jullie zullen voor het eerst zonder onze hulp verder moeten en eigen keuzes maken. Iedere Zaailing zal zijn eigen verhaal schrijven in de Tijd, zonder de hulp van jullie boom. Jullie plaats tussen de wortels zal worden ingenomen door nieuwe Boomkinderen die moeten kiemen en groeien. Laat het oude los en begin aan het nieuwe.’

Barn hoorde amper nog wat de Ouderling zei. Zo meteen zou het gebeuren. Dan moest hij zich bewijzen. Hoe moest dat nu? Hij was nog nooit tot boven in zijn boom geraakt. Ook niet in een andere. Het liefst bleef hij met zijn voeten op de grond.

Iedereen zou zien dat hij nog maar klein en zwak was. Een schijtbroekje. Een angsthaasje. Een minkukel, met dunne beentjes, als botjes die zo doormidden kunnen knakken.

Hij bekeek alle kinderen. Nergens zag hij iemand als hijzelf, Lapsi niet meegerekend. Ze was even klein, even tener. Maar zij was een meisje, dus dat telde niet. Of toch? Bovendien had ze twee verschillende voeten. De linkervoet sleepte ze achter zich aan. Die had ooit gekneld gezeten tussen de wortels van haar boom toen

ze nog een Kiem was. Hij zag haar tussen de andere meisjes staan, een hoofd kleiner dan de rest. Hun blikken ontmoetten elkaar. Hij bloosde. Zij zwaaide. Kon ze in een boom klimmen met dat voetje van haar? Als het niet lukte, zou het haar worden vergeven.

Barn beet op zijn lip. Nu zou iedereen het zien: Barn bakt er niets van. Misschien kreeg hij geen Mando. Wat dan?

‘Hier ligt het amulet dat jullie reis zal bepalen,’ vervolgde de Ouderling. ‘Sommigen onder jullie zullen samen reizen, anderen moeten hun tocht alleen aangaan. Niet iedereen zal de reis overleven. Er zullen er zijn die terugkeren voor ze hun doel hebben bereikt. Alleen de moedigsten onder jullie zullen hun bestemming bereiken en als herboren terugkomen.’

De uil kraste, de wolf huilde, een kraai vloog op.

Barn slikte. Zijn keel was droog.

Wat als ik het niet overleef? Wat als ik mijn bestemming niet bereik? Hij hoorde de woorden naklinken in zijn hoofd. Wat wist hij nog maar weinig.

De Oude stak een amulet de hoogte in.

‘Deze Mando vertelt je welke opdracht je moet vervullen. Morgen, bij het eerste vogelgezang vertrek-

ken jullie in de windrichting die we hebben aangewezen. Voor ieder kind ligt een reistas klaar met brood dat nooit opraakt en een kruik water uit de Fluisterbeek. Er ligt ook een mantel die bescherming biedt en een wandeltak van jullie boom. Na de laatste trommelslag kiezen jullie een boom uit om te bewijzen dat jullie kunnen klimmen en dalen en dat jullie niet bang zijn voor hoogtes en laagtes. Vallen is niet erg. Als je maar opstaat en opnieuw begint. Kies wijs. Het mag niet je eigen boom zijn.'

De trommels roffelden, de mannen kletsten ritmisch met de handen op de dijen.

De vrouwen schonken sap van engelwortel en rode bes uit in gouden bekers. De drank was fris en verkwikkend. Alle hoofden waren gericht op de groep Zaailingen.

Barns hart bonsde. Nu zou het gebeuren. Ze moesten de boom in. Hij dronk zo gulzig dat hij morste op zijn kiel.

De twaalf Ouderlingen dronken niet. Ze keken roerloos naar het vuur.

De Oudste nam de grote handtrom en sloeg. Het teken dat alle kinderen zich klaar moesten houden

om een boom uit te kiezen.

Ik wil de appelboom, dacht Barn. Die is niet zo hoog, de takken zijn gemakkelijk te beklimmen en ze buigen niet door. Ze zullen me zeker kunnen dragen. Zeker niet de valse Spar nemen. De kleine zijtakjes zijn verleidelijk om op te klimmen. Een trapje naar boven, lijkt het. Maar als je het probeert, kraken de takjes af. Op bomen met een gladde stam is het ook moeilijk klimmen. Zeker als de schors loskomt zoals bij de Plataan.

Bij de negende trommelslag stoof ieder kind naar een boom. Zoals te verwachten waren de andere Zaailingen sneller dan Barn en de Appelboom was al vlug ingenomen. Ook de Perelaar, de Esdoorn en de Olm werden snel bezet. Beteuterd keek Barn om zich heen. Hij was de laatste. Het was niet eerlijk.

Slechts één boom bleef over: Brigid, de Treurwilg. Ze wenkte hem met haar hangende takken. Onder aan haar stam bloeiden paarse viooltjes. Hij mocht ze niet vertrappelen. Dat bracht ongeluk.

Barn keek haar aan. Niemand wilde haar. Onmogelijk om bij haar tot boven te raken, zelfs als hij zou durven. De takken waren niet breder dan een vossenpootje en

bogen door bij het minste zuchtje wind. Treurig hingen ze naar beneden. Barn voelde zich net zo.

De Oudste stak zijn armen in de lucht als teken dat ze mochten klimmen. De kinderen sprongen als eekhoorns in de boom.

De mensen juichten en moedigden hen aan. Barn klemde zich vast aan de stam en als een viervoeter probeerde hij naar boven te klauteren.

‘Toe, Brigid, doe eens wat. Ik moet naar boven,’ zuchtte hij. Hij was nu al moe, zijn handen werden plakkerig en zijn voeten vonden geen houvast.

Brigid schudde haar neerhangende takken.

‘Ik ben wie ik ben, Barn,’ ritselde ze met haar smalle blaadjes. ‘Ik groei omhoog, maar kijk omlaag. Daar kan ik niets aan veranderen. Blijf op mijn onderarm zitten en ik zorg ervoor dat je niet valt. Dat is het enige wat ik voor je kan doen.’

Barn bereikte met veel inspanning de eerste zijwaartse tak, maar die boog door onder zijn gewicht. Barn liet niet los, zijn lijf hing zwaar aan de tak. Als een luiaard klemde hij zijn benen en armen om de wilgenarm. Schommelend probeerde hij de hogere tak te grijpen, maar het lukte niet. Als hij zijn hand

loste om hogerop te raken, zou hij vallen. Zijn voeten schoven uit en hij kreeg kramp in zijn armen. Tussen het gordijn van hangende takken door zag hij hoe Neno als eerste de hoogste boomtop bereikte. Overmoedig stond zijn vriend rechtop en reikte met beide armen triomfantelijk naar de maan boven zijn hoofd.

Iets verder zag hij Lapsi worstelen met haar boom. Ze was tot het midden van de stam geraakt en zat hijgend op een tak. Ze keek angstig naar boven, want de Berk was hoog. Haar slappe voetje bungelde naar beneden.

Alle aandacht ging naar Neno, zag Barn, en dat was goed.

Brigid schoof haar takken dicht tegen zich aan zodat niemand de bengelende jongen aan haar onderarm kon zien. Barn hield zich muisstil.

De Oudste keek naar Barn. Hij zei niets, maar keek bedenkelijk.

Bij de volgende trommelslag klommen de kinderen terug naar beneden en Neno kreeg van velen een schouderklopje. Hij straalde.

Alle Zaailingen zijn een kop groter dan ik, dacht Barn. Het is niet eerlijk. Bedremmeld ging hij tussen de andere kinderen staan. Zijn handen waren

geschaafd en zijn kuiten en enkels zaten onder de schrammen.

Het grote ogenblik brak aan. Zou hij een Mando krijgen nu hij niet tot boven was geraakt?

Een voor een werden hun namen door de twaalf Ouderlingen uitgesproken. Iedere Zaailing kwam bij het vuur staan.

Barn kon haast niet wachten tot het zijn beurt was. Bij ieder kind sprak een Ouderling de boodschap en werd de Mando overhandigd.

Hij hoopte dat hij en Neno dezelfde windrichting zouden krijgen. Dan konden ze samen reizen. Ze waren nog nooit gescheiden geweest.

Hij keek naar Neno en las hetzelfde in de steelse blikken van zijn vriend.

‘Barn,’ sprak de Oudste. ‘Kom hier en ontvang je Mando uit mijn handen.’

Wat? Kreeg hij echt een Mando? Met trillende benen en een heftig kloppend hart liep Barn naar de Ouderling. Zijn geschaafde handen hield hij verborgen op zijn rug.

‘Barn, jij bent geboren tussen de wortels van de Zwarte Els, de boom met het blad dat valt voor het

verkleurt en het zachte hout, buigzaam en jong, dat sterker is dan het lijkt. Jouw boom heeft je geleerd om los te laten wanneer het nodig is. Je bent uit het juiste hout gesneden om aan de wereld vrede te brengen. De wereld waar jij naartoe gaat, heeft dat nodig.

Maar ...

Als je een tak van jouw boom afzaagt, kleurt het hout rood. De kleur van het bloed. De kleur van de levenden die de dood willen overwinnen. Daar schuilt jouw gevaar. Het zal onverwacht toeslaan. Als je je doel wilt bereiken, zul je het gevaar moeten herkennen. Laat je niet verleiden. Denk aan de Beuk. Hij luisterde naar de zoete woordjes van de welriekende Kamperfoelie. Ze wilde zijn stam als steun om hoger op te raken. De Beuk liet de bloem begaan. Hij ging langzaam dood doordat ze hem met haar bedwelvende schoonheid en geur verstikte.’

Barn kende de dode Beuk. Hij stond eenzaam aan de rand van het bos. Met een zwarte stam en kale takken. Geen vogel kwam er nog. De kinderen liepen er in een grote boog omheen.

Hoe kon hij het gevaar herkennen? Zeker als het gevaar zich vermomde als iets moois? Arbor had ook al

zoiets gezegd, herinnerde hij zich.

Barn schrok op. De Ouderling was nog niet klaar.

‘Barn, je zult zwarte dagen kennen. Als het je aanmoed ontbreekt, steek dan in elke schoen een elzenblad. Je zult je beter voelen en de Alfen kunnen bestrijden.’

Alfen? Had de Ouderling het woord Alfen echt uitgesproken?

Barn werd onrustig en wipte van de ene voet op de andere.

De Ouderling keek hem strak aan.

‘Jij vertrekt in de richting van het gebergte. Waar donker en licht heersen en steeds in gevecht zijn met elkaar. Waar je vriend en vijand zult ontmoeten. Je moet door Helheim en Alfheim om bij je bestemming te raken. Dat is Drakendal. Daar ligt jouw grote opdracht op je te wachten. Jouw moed zal je naar het Koningsvolk brengen.’

De Oudste wees naar de heuvels die in de nacht moeilijk te zien waren.

In Barns hoofd klonk maar één woord: Drakendal. Het land dat Neno deed huiveren, de wind liet draaien en hun paarden deed steigeren ...

Drakendal. Het woord dat iedereen schrik aanjoeg.

De omstanders keken hen met grote ogen aan.

Drakendal. Het land dat net vandaag zijn nieuwsgierigheid had gewekt en niet meer uit zijn gedachten was verdwenen.

Dat had niemand verwacht.

De oude man sprak verder.

‘Jouw Mando is moed. Die heb je nodig om door het land achter de bergen te reizen. Maar ook als je het land hebt bereikt, waar mensen op je wachten, zul je dapper moeten zijn. Aanvaard de hulp die je wordt aangeboden.’

Het werd stil rond het vuur.

Barns hoofd vulde zich met vragen.

Wat waren Helheim en Alfheim? Kende Neno ze? Waarom was hij gekozen om naar Drakendal te gaan? Hadden de Ouderlingen niet beter iemand anders uitgekozen? Zoals sterke Neno die alles kon.

Barn bekeek zijn dunne armpjes met de bloederige schrammen. Niet dikker dan elzentakjes en even kwetsbaar. Zelfs zijn neus leek op een elzenpropje had ooit iemand gezegd.

Misschien kon hij het niet en mislukte de opdracht!

Hij kon niet eens klimmen, niet eens vallen. Hoe begin je aan zo'n tocht?

Vreemd hoe je van het ene gevoel in het andere kunt terecht komen. Nog maar een paar uur uren geleden wilde hij naar Drakendal. En nu? Hij was nog niet eens vertrokken en het felle kloppen in zijn borst snoerde zijn keel dicht. Ja, bang was hij zeker.

De Oudste hing het amulet om Barns nek. Het woog niet zwaar en was niet groter dan een koperen munt. Op de ene kant stond een drakenkop afgebeeld en op de andere kant een elzenboom met een hoge kruin met wijdvertakte wortels en een wortelveld dat even breed was als de boom hoog.

Als Neno met me meegaat, lukt het me wel, dacht Barn. Zijn hart ging wild tekeer.

Zijn moed was niet groter dan een elzenpropje. Hij durfde niet met Merrie over een hek te springen. Zelfs van de hoge rots bleef hij weg terwijl de anderen erop klommen. Hij bleef uit de buurt van de wilde dieren en het donker maakte hem soms bang.

De naam van zijn vriend viel. Neno sprong op. De Oudste had nog één amulet in zijn hand.

Laat het een drakenkop zijn, dacht Barn. Toe, laat

het een drakenkop zijn.

De Ouderling legde een hand op Neno's schouder.

'Neno, jij bent geboren aan de voet van de Oude Eik, een van de negen heilige bomen. De Eik is de traagste groeier en staat bekend voor zijn geduld. Toch heb jij de snelheid van een hertenbok en je vreest de hoogte niet, net als de adelaar. Je hebt de kracht van het genezen in je. De maretak groeit het liefst rond de takken van jouw boom. Wat vastzit, maak jij weer los. Waar de dood dreigt, blaas jij nieuw leven in. Jij kunt ziekten op afstand houden. Jouw boom is nooit kaal. De oude bladeren laten pas los als de nieuwe al gegroeid zijn.'

Neno luisterde trots. Ja, hij was bij een sterke boom geboren. Veel kon hem niet overkomen. Hij kon zelfs de dood overwinnen.

Hij stak zijn hand uit om het amulet te ontvangen.

Maar de Ouderling was niet gehaast.

'Je bent ook ongeduldig. Je wilt altijd meer en beter, hoger en dieper en sneller. Het wordt tijd dat jij op zoek gaat naar je innerlijke rust.'

De Ouderling legde een hand op Neno's schouder.

'Jij mag nog niet vertrekken, want jij hebt de Mando

van het geduld. Jouw opdracht is wachten tot je het teken krijgt. Als laatste van alle Zaailingen. De wereld heeft je nodig, want jij zult herstellen wat stuk werd gemaakt. Maar alles op zijn tijd. Jouw windrichting is nog niet gekend.'

Neno beet op zijn lip.

Hij kwam met gebogen hoofd naast Barn staan zonder hem aan te kijken. Barn hoorde hem stilletjes morren. Hij klonk als een boos torretje dat zich ingroef in het zand. Zijn handen knapten kleine takjes doormidden.

Ze durfden elkaar niet aan te kijken en ze zwegen. Wat hadden ze moeten zeggen? Dat morgen hun wegen scheidden? Dat ze elkaar voor lange tijd niet meer zouden zien?

De vlammen van het vuur werden kleiner en de Oudste sprak alle Zaailingen nog een keer toe.

'Zorg dat je je amulet niet verliest. Stel een vraag en je zult een antwoord krijgen. Jullie Mando is jullie reisgezel.'

De Oudste wees met zijn stok naar het vuur. Nog eenmaal flakkerde het op om daarna sissend kleiner te worden. Een blauwe gloed bleef achter, vurige gen-

sters vielen in het gras.

De dieren verdwenen naar hun hol, de vogels vlogen naar hun nest. De stilte kondigde de donkere nacht aan.

Iedereen stond op om naar zijn slaappleats te gaan.

Sommige Zaailingen huppelden, blij omdat ze een goede windrichting en een mooi amulet hadden gekregen. Ook Lapsi, met de gespikkelde ogen, leek gelukkig met haar bestemming.

Barn had niet alles gehoord, zozeer was hij met zijn eigen bange gedachten bezig geweest. Welke windrichting had Lapsi gekregen? Terwijl hij aan haar dacht, draaide ze haar hoofd. Ze glimlachte naar hem. Ach, met Lapsi zou het vast goed gaan. Ze was geboren onder de Grote Linde, de boom van de liefde. Haar gezichtje was, net als de lindeblaadjes, hartvormig. Ze huppelde met haar slepende voetje naast haar vriendinnen. Ze was anders dan de rest. Lief en mooi. Grappiger ook.

De afstand tussen hem en haar werd groter.

De twee vrienden bleven nog even staan kijken naar het smeulende hout.

Nog steeds hadden ze geen woord gezegd. Het leek

alsof het moment van afscheid nemen al was aangebroken.

De mannen en vrouwen rolden hun rieten maten uit in het gras dicht bij een boom en ze hingen de baby's en kleine kinderen te slapen in de hangmatten aan de onderste takken.

De Ouderlingen bleven waken bij het vuur, want dat mocht nooit uitgaan.

De twee vrienden slenterden naar hun boom. De Oude Eik van Neno was dubbel zo groot als de Jonge Els van Barn.

Stil rolden ze hun mat uit, trokken ze op aan een tak en gingen liggen.

De kruin van Barns boom was niet dik en daar was hij blij om. Hij kon de eindeloze hemel zien. Er bestond geen mooier blauw. Donker en geheimzinnig, oneindig en veilig.

'Barn?' Neno klonk hees.

'Wat is er?' vroeg Barn.

'Ik mis je nu al,' klonk het naast hem.

Barn zweeg.

Soms heb je geen woorden. Zeker niet als je een holderdebolder-gevoel in je hoofd hebt en er tien trom-

mels roffelen in je buik.

'Je hebt geluk, Barn. Jij vertrekt morgen al,' zei Neno. 'Ik moet hier blijven. Iedereen laat me achter. Vreselijk.'

Neno draaide en woelde in zijn hangmat. Hij vond geen rust. De tak waaraan hij hing kraakte.

'Waarom zeg je niets? Je bent toch mijn beste vriend?'

'Ik blijf toch je beste vriend?'

'Zal wel,' bromde Neno. 'Je gaat weg.'

'Neno, ik beloof je dat ik terugkom.'

Neno zweeg.

'Dan kunnen we weer gaan vissen en een hut bouwen. Of het hol van de wolf verkennen en vriendschap sluiten met de welpen. Dan zal ik durf genoeg hebben.'

'Misschien,' fluisterde Neno.

'Als ik terugkom, zal ik in de hoogste boom klimmen. Ik zal durven vallen. Ik zal van de hoge rots duiken en ik zal kunnen zwemmen als een otter,' sprak Barn. Hij geloofde het zelf bijna niet.

'Ja, dat zal je,' zei Neno.

Even bleef het stil. De stilte was als het gras. Als je goed luisterde, kon je haar horen zingen. Alleen de roep van de nachtuil klonk er af en toe door.

‘Barn?’

‘Ja?’

‘Misschien kom ik later naar je toe,’ fluisterde Neno.

‘Ja, misschien,’ zei Barn.

Hij wilde het graag geloven, maar het lukte niet.

Het schommelen van Neno’s hangmat werd minder.

Even later hing hij roerloos aan de tak.

4

Barn kon niet slapen.

Pal boven zijn hoofd vonkte een ster aan. En nog een, en nog een. Alsof iemand de lichtjes van de hemel aanstak met een vuurstokje. Misschien woonde er wel iemand daarboven. Iemand die hij niet kende. Ach, wat wist hij van de hemel? Niets.

Zou hij er iets over vragen aan Neno?

In de hangmat naast hem was het stil.

Zoveel gedachten spookten door zijn hoofd. De woorden die de Oudste had uitgesproken. Het amulet. Helheim, Alfheim en Drakendal. Het Koningsvolk. Het verhaal van Arbor. Had de boom daarstraks al geweten wat Barns bestemming was?

‘Kom nog gedag zeggen, na het feest,’ had Arbor gezegd. ‘Niet vergeten.’

Arbor verwachtte hem!

Barn klom uit zijn mat. Hij keek naar zijn slapende vriend en fluisterde: ‘Neno, dit ben ik nog vergeten te